

VERBINDING

No 330/1/54.

Betreft: Dienstweigeringscongres.

13 December 1954.

259959
Dupl.

DA. 16 DEC. 1954

Op Zaterdag 11 en Zondag 12 December 1954, werd er in de "Regenboog" tegenover het station te Hoogezand een Dienstweigeringscongres gehouden.

De avond op Zaterdag 11 December 1954, begon te 20 uur en werd geopend door de voorzitter van de Noordelijke Vrije Socialisten en Anti-Militaristen, een zekere

Er waren toen ongeveer 80 personen (zaalcapaciteit 115) in de zaal, hoofdzakelijk jongeren.

Nadat de voorzitter allen een hartelijk welkom had toegereepen, doch in het bijzonder

, gaf hij het woord aan de spreker van die avond, Deze begon zijn inleiding met de opmerking dat hij in 1925 het laatste in Groningen was geweest, alwaar toen een congres plaats vond van de S.D.A.P. Als uitgangspunt voor het dienstweigeren stelde hij voorep, dat zo'n persoon in zijn hart ook principiële dienstweigeraar moest zijn en geen deserteur. Het was heel gemakkelijk om te zeggen dat men tegen het geweld was, doch men moest ook beredeneren kunnen wat eigenlijk geweld was. Men moest om principiële dienstweigeraar te zijn zich volledig in deze materie inwerken, men moest weten wat men wilde, zodat men geprepareerd voor de Krijgsvaad kon verschijnen. Dit verkreeg men door veel te lezen, de wereldgebeurtenissen bij te houden, doch vooral om de Nederlandse politieke koers te volgen. Het was niet nodig dat men boeken van Karl Marx of Tolstoj ging lezen. Hij verklaarde verder dat hij met heel wat jongens had gesproken, die dienstweigeraar waren, die nog nooit van een E.D.G. of Mendès France hadden gehoord en nog in de veronderstelling verkeerden dat prinses Wilhelmina Koningin van ons land was. Vooral bij de Noordelingen was hem dit gebrek opgevallen en menig jongeman had hem dan ook verklaard, nooit geen oecrant te lezen. Daarom achtte hij het van het grootste belang dat jongelieden, die met de dienstplicht hadden te maken, in hun vrije tijd goede lectuur gingen lezen, waardoor hun inzicht in de wereldgebeurtenissen werd vergroot. Een principiële dienstweigeraar moest weten waar hij stond en wat hij deed. Men kon nu eenmaal niet dienstweigeraar zijn omdat toevallig zijn vader of een ander familielid dienstweigeraar was geweest. Te 20.45 eindigde spreker zijn rede.

In de pauze, die toen volgde werd een collecte gehouden

Tevens werd het weekblad "Recht voor Allen" en het maandblad "Vredesactie" à F.O.15 per stuk te koop aangeboden. Er waren heel veel mensen in de zaal die deze beide bladen kochten. Te 21.30 uur, werd de vergadering voortgezet en had men gelegenheid om vragen te stellen. Hiervan werd door aanwezigen gebruik gemaakt. De vragen die gesteld werden hadden in hoofdzaak betrekking op de jeugdige leeftijd van een dergelijk persoon, want een jongen van ongeveer 18 jaar, be- toogden zij, waren geestelijk nog niet rijp genoeg om alles te begrijpen wat in de couranten stond. Tevens ontbrak hen meestal de gelegenheid en de middelen om goede lectuur te lezen. Spreker was het echter niet met de vragenstellers eens en hij verklaarde, als men principiële dienstweigeraar wilde worden, men zich hierop moest concentreren en zich speciaal met dit onderwerp/bezig houden. In elke courant stond genoeg te lezen, wat voor zo'n persoon van nut kon zijn. Ook werd aan de spreker nog de vraag gesteld, waarom onze huidige re- gering niet meer bekendheid maakte aan de Dienstweigerings- wet van 1923, omdat er heel veel personen waren die nog nooit van deze wet gehoord hadden. Spreker antwoordde hierop dat men nu eenmaal niet van de duivel kon verwachten dat hij propaganda maakte voor het paradijs.

/moest

Te ongeveer 22.45 uur, sloot de voorzitter deze vergade- ring.

Op Zondag 1st December 1954, te 10 uur, werd het congres voortgezet en begon de voorzitter om zijn teleurstelling er over uit te spreken, dat er niet meer personen in de zaal aanwezig waren. Er waren namelijk maar 35 personen aanwezig.

Nadat hij allen weer een hartelijk welkom had toegeroepen, gaf hij de voorzittershamer aan die daarna de leiding van het con- gres overnam. Als eerste spreker kondigde zij aan:

Dese hield een causerie over: "Militaire Dienstplicht is wettelijk Onrecht." Hij begon zijn toespraak met het vertellen van een passage uit het boek "Zeit zu Leben, Zeit zu Sterben" van Remarque. Hierin vertelde de schrijver de vreselijke ellende die de Duitse- en Russische soldaten was overgekomen tijdens de laatste wereldoorlog. Voor de doden was toen nog geen ge- legenheid om die te begraven. Waarom deze ellende ging spre- ker voort? De meeste soldaten waren in dienst gegaan, doordat er waren ook heel wat die het wapenrok niet durfden te weigeren omdat zij anders toch dood geschoten werden. Al deze soldaten hadden dus gehoorzaamd aan de wet, onverschillig of ze graag of met tegenzin het soldatenpakje aantrokken. Er moest ech- ter naar gestreefd worden dat de legers werden afgeschaft, want zonder legers was er geen oorlog denkbaar. Hij zag ech- ter dit laatste zeer donker in, want er was geen dagblad of politieke partij die zich uitsprak tegen het militaire stel- sel. Hij vertelde toen dat in zijn jeugd elk jaar op Konings- nedag een parade plaats vond van de schutterij. Deze werd dan gehouden op de Grote Markt te Groningen. Steeds kwam er dan een invalide in een invalidewagentje, die dan werd geds- coreerd, omdat hij zo moedig in Atjeh gevochten had. Een keer had een kind toen tegen zijn moeder gezegd: "Moeder dit ge- beurt, omdat die man zo moedig gevochten heeft." Als men nu het kind of nog anderen gevraagd had, wat ze liever hadden in hun benen of de decoratie, dan was het antwoord zeker: "Mijn benen". Hij wilde hiermede demonstreren, dat een mens een

gewillig werktuig in de maatschappij was en in het algemeen er niet bij nadachten, welke gevolgen een oorlog kon hebben. Daarna verklaarde spreker dat, als iemand een oproeping ontvangt voor de militaire dienst, of als er een vervolging wordt ingesteld tegen een dienstweigeraar, dit een aantasting is van het recht tegen het leven van de mens. Dit baseerde hij op het feit, dat op 2 December 1948 op de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties de universele verklaringen van de rechten van de mens waren aangenomen. Uit dit recht bleek dus overduidelijk dat de militaire dienstplicht wettig onrecht was. Dit was volgens hem juridisch wel aanvechtbaar, doch hierover wilde hij zich verder niet uitlaten.

Te 10.50 uur, eindigde spreker zijn toespraak, doch verklaarde nog dat het onze plicht was om alle mensen te helpen die zich tegen de militaire dienst verzetten, omdat zij weigerden iemand te doden.

Van het debat, waarvoor de aanwezigen gelegenheid kregen, werd geen gebruik gemaakt.

Te 11 uur, gaf de voorzitter het woord aan.

Deze hield een inleiding over: "De overwinning van de Angst." In het begin gaf hij een uitvoerige beschouwing over de angstpsychose van de mens, waarbij hij de mens met een dier vergeleek. Deze beschouwing was erg moeilijk en was, zoals later bleek, door de meesten dan ook niet begrepen. Het waren vooral de leiders die een angstpsychose over de mens bracht. Dit kwam vooral tot uiting in de militaire dienst. Nu kunnen we wel zeggen schaf die legers af, maar daar moet men zich nog niet te veel van voorstellen. Zover is het in de wereld nog niet. Toch moeten we die kant van de gehele ontwapening op en daar moet steeds propaganda voor gemaakt worden. Als er dan een land is die niet aan de gehele ontwapening wil mee doen, dan kan men direct hieruit afleiden dat zo'n land kwade bedoelingen heeft. De Westerse landen kunnen nu wel beweren dat ze zich bewapenen moeten voor een eventuele te verwachten agressie van Rusland, doch hij wist wel zeker dat in Rusland propaganda werd gemaakt dat ze zich moesten bewapenen voor het Westen. Zo bleef je dus aan de gang, zodat gehele ontwapening nog wel ver in het ver- schied zou liggen. Spreker zou het echter zo willen zien dat het leger niet geheel werd afgeschaf, doch dat er een supra-internationale politieleger kwam op vrijwillige basis. Dit leger zou dan dienen om de mensen te beschermen tegen agres- sie, die eventueel hier of daar nog de kop zou opsteken. Dit leger moest echter niet groot zijn, bv. in Nederland één op de 10.000 inwoners. Tevens zou dit leger dienst moeten doen bij eventuele natuurrampen. Op zijn rede, die te ongeveer 12 uur werd beëindigd, kwam veel discussie. Er waren velen in de zaal die tegen het supra-internationale politieleger op- kwamen, want dit was, zoals zij zeiden, water bij de wijn doen. Zij wilden dan ook gehele ontwapening, waarvoor dag en nacht propaganda voor moest worden gemaakt. Ook kwamen enige aanwezigen op tegen de naam politie, omdat dit woord niet prettig in hun oren klonk. Aan het woord politie, hadden zij geen prettige herinnering omdat, zoals zij verklaarden, de politie de dienstweigeraars bij het nekvel grepen en in de cachot sleurden. Spreker was het met het laatste niet eens, alhoewel hij wel wist dat het woord gebrekkig was gekozen. Hij wist er echter geen anders woord voor te geven, doch hij verklaarde dat men de politie in de tegenwoordige tijd moest zien als een paedagogische instelling. Het mensdom in de wereld was nog niet zover, dat ieder zich in de wereld

behoorlijk gedraagt, want als er geen politie was, alhoewel hij geen vriend van de politie was, dan zouden bv. de lustmoorden niet van de lucht zijn.

Te 1.15 uur was deze discussie geëindigd en werd pauze gehouden tot 2 uur. Vervolgens gaf de voorzitter het woord aan

Hij begon te spreken over een geschreven artikel in de "Groene Rotterdammer" over de atoombom. Hierin had een zekere Martin geschreven over het gevaar van de atoombom. Door het ontploffen van een atoombom kwamen er stoffen en radioactieve stralen in de atmosfeer, waardoor de temperatuur geruime tijd kon dalen tot een zodanige temperatuur dat er geen mensen meer konden leven, terwijl door die stralen mensen konden worden verminkt en gedood. Dit vernietigingswerktuig is in mensen handen, zo ging spreker verder. De mensen reageren hier echter niet op. Alles wordt maar geslikt en menen dat het niet anders kan terwille van onze democratie. In onze tegenwoordige tijd staan twee blokken (Rusland en Amerika) tegenover elkaar. Spreker geloofde echter dat er tussen deze beide landen geen oorlog zou uitbreken, omdat dit gepaard zou gaan met een atoombomoorlog, wat aan de ondergang van de gehele wereld zou betekenen. Deze angst zou de leiders van deze landen er wel van weerhouden om tegen elkaar ten strijde te trekken. Dit zag hij als het enigste lichtpunt in deze donkere wereld en de Vrije Socialisten en Anti-Militaristen moesten dit door propaganda en andere methoden uitbuiten om de mensen in de wereld aan hun verstand te brengen, dat aan deze bewapening een einde werd gemaakt, zodat ieder mens in vrede en geluk op deze wereld kon leven.

Van het debat, waarvoor wel gelegenheid werd gegeven, werd geen gebruik gemaakt.

Te ongeveer 15 uur, werd dit congres door de voorzitter gesloten.